

Sygn. akt II Ca 942/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Barbara Puchalska (spr.)
Sędziowie:	SO Bogdan Łaskiewicz SR del. Jacek Stypułkowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Zofia Szczęsnowicz

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. B.

przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej

w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 16 lipca 2015 r. sygn. akt I C 483/15

I. oddala apelację;

I. zasądza od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. na rzecz powoda Z. B. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Powód Z. B. wnosił o zasądzenie od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. kwoty 68.654,50 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Następnie powód cofnął powództwo o zapłatę kwoty 8.354 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie.

Pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w S. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60.300,50 złotych z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym poczynając od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty, z uwzględnieniem zmian wysokości odsetek ustawowych, umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.749,86 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 29 lutego 2012 roku strony zawarły umowę, na podstawie której powód w okresie od 1 marca 2012 roku do 28 lutego 2015 roku miał świadczyć całodobowe świadczenia zdrowotne w zakresie położnictwa i ginekologii w Oddziale Położno-Ginekologicznym Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S., a za świadczenie tych usług miał pobierać stosowne wynagrodzenie. Na dzień 28 lutego 2015 roku pozwany zalegał z wypłatą powodowi wynagrodzenia w kwocie 23.654,50 złotych. Na dzień 28 lutego 2015 roku pozwany dokonał też potrącenia z wynagrodzenia powoda łącznej kwoty 45.000 złotych (8 razy po 2.500 złotych) w związku z wykonaniem przez pozwanego postanowienia Sądu Okręgowego w S.w sprawie I C 752/12 zabezpieczającego rozszczenie małoletniego J. M. o rentę przez zobowiązanie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. dołożenia na jego rzecz kwoty po 5.000 złotych miesięcznie. Przed Sądem Okręgowym w S.toczy się sprawa I C 752/12 z powództwa małoletniego J. M. i A. M. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. o zapłatę na rzecz J. M. kwoty 1.300.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwoty 114.000 złotych tytułem odszkodowania i kwoty 10.000 złotych miesięcznie tytułem renty, zaś na rzecz A. M. kwoty 100.000 złotych tytułem zadośćuczynienia w związku z niezgodnym ze sztuką medyczną sprawowaniem opieki medycznej nad A. M. i jej nienarodzonym wówczas dzieckiem w czasie pobytu w szpitalu. Z. B. przystąpił do tamtego postępowania jako interwenient uboczny po stronie pozwanego. W sprawie I C 752/12 Sąd Okręgowy w S.zabezpieczył powództwo przez zasądzenie od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. na rzecz małoletniego J. M. kwoty po 5.000 złotych miesięcznie, począwszy od dnia 1 września 2013 roku.

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji wskazał, że umowa stron z dnia 29 lutego 2012 roku jest nienazwaną umową o świadczenie usług, a zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Stosownie do art. 735 § 1 k.c. powodowi należy się wynagrodzenie za świadczone usługi, a pozwany zalega z zapłatą na rzecz powoda wynagrodzenia w kwocie 60.300,50 złotych, z uwzględnieniem przelanej przez pozwanego na rzecz powoda w dniu 17 marca 2015 roku kwoty 8.354 złotych.

Jednocześnie Sąd I instancji uznał, że nie było skuteczne oświadczenie pozwanego o potrąceniu z wynagrodzenia powoda łącznej kwoty 45.000 złotych. Powołując się na art. 498 § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że jedna osoba może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej osoby, gdy spełnione są łącznie następujące przesłanki pozytywne: 1) dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami (wzajemność wierzytelności), 2) przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku (jednorodzaowość wierzytelności), 3) obie wierzytelności są wymagalne (wymagalność roszczeń), 4) obie wierzytelności mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem państwowym (zaskarżalność wierzytelności). Podstawową przesłanką skuteczności oświadczenia o potrąceniu jest zatem istnienie dwóch wierzytelności. Tymczasem o ile powód ma wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu wynagrodzenia za wykonanie umowy stron z dnia 29 lutego 2012 roku, **to pozwany nie ma żadnej wierzytelności w stosunku do powoda**. Postępowanie przed Sądem Okręgowym w S.w sprawie I C 752/12 jest w toku, nie zostało ono prawomocnie zakończone. Wynik tego postępowania pozostaje niepewny. Zobowiązanie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. do płacenia tytułem zabezpieczenia kwoty po 5.000 złotych miesięcznie na rzecz małoletniego J. M. nie doprowadziło do powstania wierzytelności Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w stosunku do Z. B., tym bardziej, że z bliżej nieskonkretyzowanych przyczyn Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w S. ustalił samowolnie, że powód ponosi odpowiedzialność w 1/2 części. Zdaniem Sądu

dopiero prawomocne uwzględnienie powództwa w całości czy w części w sprawie I C 752/12 Sądu Okręgowego w S. zrodzi możliwość dochodzenia od osób ponoszących odpowiedzialność właściwych kwot pieniężnych w drodze regresu. Wtedy ewentualnie możliwe będzie ustalenie zakresu odpowiedzialności Z. B. i powstania wierzytelności Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. w stosunku do niego. Jednocześnie Sąd I instancji zauważył, że powód posiada ubezpieczenie OC, do czego go zobowiązuje § 9 umowy stron, a zatem o ewentualne roszczenia w stosunku do powoda będzie można wystąpić do ubezpieczyciela.

W konsekwencji Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60.300,50 złotych, a o odsetkach od tej kwoty orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c.

Jednocześnie na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd I instancji umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) w zw. z art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025), uwzględniając wygraną powoda w 87,831% (pozwany częściowo spełnił roszczenie powoda jeszcze przed wytoczeniem powództwa) oraz poniesione przez niego opłatę sądową od pozwu w kwocie 3.433 złotych i wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika w kwocie 3.617 złotych, a także utrzymanie się przez pozwanego z obroną w 12,169% i poniesione przez niego wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika w kwocie 3.634 złotych.

Powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu zaskarżył apelacją pozwany, zarzucając:

- 1. sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. ustalenie, że pozwany nie ma żadnej wierzytelności w stosunku do powoda, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia wniosek przeciwny, bowiem pozwany naprawił w części szkodę, za którą winę ponosi powód,***
- 2. naruszenie art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez brak wypowiedzenia się w przedmiocie wniosku dowodowego pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ginekologii i położnictwa na okoliczność, czy w dniu 23 września 2010 roku w trakcie udzielania świadczeń medycznych A. M. doszło do popełnienia przez lekarza dyżurnego Z. B. błędu medycznego, bądź czy lekarz dopuścił się innych uchybień, a jeśli tak na czym one polegały oraz czy pomiędzy stanem zdrowia J. M., a działaniem lekarza Z. B. zachodzi związek przyczynowy, a jeśli tak to w jakim zakresie lekarz dyżurny odpowiada za stan zdrowia J. M.,***
- 3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku, co polegało w szczególności na braku wskazania jakie fakty uznano za udowodnione,***
- 4. naruszenie art. 441 § 3 k.c. w zw. z art. 430 k.c. i art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 roku, Nr 14, poz. 89 z późn. zm.) poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że możliwość dochodzenia przez osobę odpowiedzialną za szkodę od sprawców szkody właściwych kwot w drodze regresu istnieje wówczas, gdy osoba ta spełni świadczenie w wykonaniu prawomocnego wyroku sądu, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia przepisu uzasadnia przyjęcie, że roszczenie regresowe powstaje i staje się wymagalne z chwilą wypłaty odszkodowania i nie ma znaczenia, czy spełnienie świadczenia na rzecz poszkodowanego było dokonane na podstawie prawomocnego wyroku sądu,***

5. **naruszenie art. 498 § 1 i 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie, że objęte pozwem wierzytelności powoda o zapłatę wynagrodzenia za usługi świadczone na rzecz pozwanego uległy umorzeniu na skutek dokonanego przez pozwanego potrącenia z wierzytelnościami wobec powoda powstałymi na skutek częściowego naprawienia szkody, której powód jest sprawcą,**

6. **naruszenie art. 443 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy subsumeja stanu faktycznego obejmującego udzielenie świadczenia zdrowotnego przez powoda na rzecz J. M. wyczerpuje zarówno przesłanki odpowiedzialności z reżimu deliktowego, jak i kontraktowego,**

7. **naruszenie art. 498 k.c. w zw. z art. 471 k.c. poprzez ich niezastosowanie, w sytuacji gdy pomiędzy stronami istniała więź kontraktowa, powód – dłużnik kontraktowy - wykonując świadczenie zdrowotne na rzecz J. M. spełnił przesłanki wynikające z art. 471 k.c. skutkujące odpowiedzialnością kontraktową i powstaniem roszczenia z tytułu powstałej szkody polegającej na obowiązku wypłaty renty w sprawie I C 752/12 na mocy postanowienia zabezpieczającego, wynikającej z nieprawidłowo wykonanego świadczenia zdrowotnego przez powoda, co skutkowało możliwością potrącenia, bowiem powód nie wykazał, że do powstania szkody doszło bez jego winy.**

Domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ginekologii i położnictwa na okoliczność, czy w dniu 23 września 2010 roku w trakcie udzielania świadczeń medycznych A. M. doszło do popełnienia przez lekarza dyżurnego Z. B. błędu medycznego, bądź czy lekarz dopuścił się innych uchybień, a jeśli tak na czym one polegały oraz czy pomiędzy stanem zdrowia J. M., a działaniem lekarza Z. B. zachodzi związek przyczynowy, a jeśli tak to w jakim zakresie lekarz dyżurny odpowiada za stan zdrowia J. M..

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za pierwszą instancję według norm przepisanych, a także zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za drugą instancję według norm przepisanych, ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a na ich podstawie wyprowadził trafne wnioski. Ustalenia faktyczne i wnioski Sądu I instancji Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do apelacji w pierwszej kolejności trzeba wskazać, że chybiony był zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zarzut obraży tego przepisu może być usprawiedliwiony tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera braki w zakresie ustaleń faktycznych i oceny prawnej tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona, bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera ustalenia faktyczne, ocenę zebranych dowodów oraz rozważania prawne, ujawnia dostatecznie tok procesu myślowego i decyzyjnego Sądu I instancji i pozwala na kontrolę tego procesu przez Sąd Okręgowy.

Nieskuteczny był też zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. Oczywiście obowiązkiem sądu jest odniesienie się do wniosków dowodowych stron przez ich uwzględnienie, albo oddalenie. Sąd I instancji dopuścił się zatem uchybienia nie wydając postanowienia oddalającego wniosek pozwanego o dopuszczenie

dowodu z opinii biegłego z zakresu ginekologii i położnictwa na okoliczność, czy w trakcie udzielania świadczeń medycznych A. M. doszło do popełnienia przez lekarza dyżurnego Z. B. błędu medycznego, bądź czy lekarz dopuścił się innych uchybień, a jeśli tak na czym one polegały oraz czy pomiędzy stanem zdrowia J. M., a działaniem Z. B. zachodzi związek przyczynowy, a jeśli tak to w jakim zakresie Z. B. odpowiada za stan zdrowia J. M.. Uchybienie to nie miało jednak wpływu na wynik sprawy.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do ustalenia, czy pozwanemu przysługuje w stosunku do powoda wymagalne roszczenie regresowe o zapłatę 45.000 złotych w związku z wykonaniem przez pozwanego postanowienia Sądu Okręgowego w S.w sprawie I C 752/12 zabezpieczającego roszczenie J. M. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. o rentę przez zobowiązanie pozwanego do łóżenia na rzecz J. M. kwoty po 5.000 złotych miesięcznie, i Sąd Rejonowy trafnie uznał, że na chwilę obecną takie roszczenie pozwanemu nie przysługuje.

Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej ponosi odpowiedzialność za lekarza zatrudnionego w tym zakładzie na podstawie kontraktu najczęściej z art. 430 k.c. regulującego odpowiedzialność przełożonego za szkodę wyrządzoną przez podwładnego. Samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej może jednak odpowiadać wobec pacjenta także za własną winę (np. jeśli szkoda powstała na skutek wadliwości aparatury medycznej, czy urządzeń szpitalnych, czy zaniedbań pielęgniarki). Odpowiedzialność samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej i lekarza zatrudnionego w tym zakładzie na podstawie kontraktu, zgodnie z art. 441 k.c., ale także stosownie do obowiązującego w czasie udzielania świadczeń medycznych A. M. w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w S. art. 35 ust. 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 roku, Nr 14, poz. 89 z późn. zm.), jest odpowiedzialnością solidarną. Jeżeli nie tylko lekarz zatrudniony na kontrakcie w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej, ale także sam samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej ponoszą winę za szkodę pacjenta, to roszczenia regresowe pomiędzy nimi będą kształtować się według § 2 art. 441 k.c., natomiast jeżeli tylko lekarz ponosi winę za szkodę pacjenta, zaś samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej takiej winy nie ponosi, to roszczenia regresowe pomiędzy nimi będą kształtować się według § 3 art. 441 k.c.

Przed Sądem Okręgowym w S.w sprawie I C 752/12 J. M. domaga się od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w S. naprawienia szkody, jakiej doznał przebywając w tym szpitalu. Postępowanie w tamtej sprawie nie zostało prawomocnie zakończone, a zatem w tamtej sprawie nie przesądzono, czy Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w S. ponosi odpowiedzialność za szkodę J. M., a jeżeli tak, to czy jest to odpowiedzialność zawiniona, czy też nie. Wprawdzie w niniejszej sprawie pozwany domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu ginekologii i położnictwa na okoliczność ustalenia, czy w trakcie udzielania świadczeń medycznych A. M. doszło do popełnienia przez lekarza dyżurnego Z. B. błędu medycznego, bądź czy lekarz dopuścił się innych uchybień, a jeśli tak na czym one polegały oraz czy pomiędzy stanem zdrowia J. M., a działaniem Z. B. zachodzi związek przyczynowy, a jeśli tak to w jakim zakresie Z. B. odpowiada za stan zdrowia J. M., ale dowód ten – jak wskazano powyżej – nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i dlatego również Sąd Okręgowy pominął zgłoszony w apelacji wniosek o dopuszczenie tego dowodu.

Nawet jeżeli pozwany wykazałby, że powód ponosi odpowiedzialność za szkodę J. M., a także zakres tej odpowiedzialności, to miałby w stosunku do powoda roszczenie regresowe gdyby naprawił szkodę wyrządzoną J. M. przez powoda. Na chwilę obecną pozwany jednak nie naprawił szkody wyrządzonej J. M. przez powoda (przy założeniu, że powód wyrządził szkodę J. M.). Nie sposób bowiem uznać, że pozwany naprawił szkodę wyrządzoną J. M. przez powoda wykonując postanowienie Sądu Okręgowego w S.w sprawie I C 752/12 zabezpieczające roszczenie J. M. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. o rentę przez zobowiązanie pozwanego do łóżenia na rzecz J. M. kwoty po 5.000 złotych miesięcznie. Przewidziane w art. 753 § 1 k.p.c. w zw. z art. 753¹ § 1 pkt 1 k.p.c. zabezpieczenie roszczenia o rentę ma charakter zabezpieczenia nowacyjnego i polega na stworzeniu na czas procesu nowej prowizorycznej sytuacji, w której obowiązany jest zobligowany do zapłaty uprawnionemu jednorazowo albo okresowo określonej sumy pieniężnej. Celem takiego zabezpieczenia jest natychmiastowe dostarczanie uprawnionemu środków utrzymania. Przez zabezpieczenie, także o charakterze nowacyjnym uprawnionemu jest udzielana jedynie tymczasowa ochrona prawna. Obowiązany wykonując postanowienie zabezpieczające o charakterze

nowacyjnym zaspokaja uprawnionego, ale nie jest to zaspokojenie definitywne, lecz prowizoryczne i warunkowe. Nie może być zatem uznane za naprawienie szkody i nie może prowadzić do powstania roszczenia regresowego przeciwko dłużnikowi odpowiadającemu solidarnie z obowiązany. Gdyby bowiem wierzyciel (uprawniony), który w toku postępowania uzyskał zabezpieczenie swojego roszczenia, cofnął pozew, jak też gdyby pozew został zwrócony albo odrzucony albo powództwo oddalono lub postępowanie umorzono, to zgodnie z art. 746 § 1 k.p.c., obowiązanemu przysługuje przeciwko uprawnionemu roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej wykonaniem zabezpieczenia, przy czym roszczenie to wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od dnia jego powstania.

Trzeba też wskazać, że nawet gdyby pozwany wykazał, iż powód ponosi odpowiedzialność za szkodę J. M. w 1/2 części, to nie wykazał, że J. M. przysługuje renta w kwocie 5.000 złotych miesięcznie. Postanowienie Sądu Okręgowego w S. w sprawie I C 752/12 zabezpieczające roszczenie J. M. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. o rentę przez zobowiązanie pozwanego dołożenia na rzecz J. M. kwoty po 5.000 złotych miesięcznie jedynie uprawdopodobnia, ale nie dowodzi, że J. M. przysługuje renta w kwocie 5.000 złotych miesięcznie.

Tym samym, jakkolwiek roszczenie regresowe nie powstaje jedynie na skutek spełnienia świadczenia na rzecz poszkodowanego w wykonaniu prawomocnego wyroku sądu – czego, wbrew przekonaniu skarżącego, nie przyjął Sąd I instancji – ale z momentem spełnienia świadczenia na rzecz poszkodowanego, czy to dobrowolnie, czy to na skutek wyegzekwowania, to jednak pozwany wykonując postanowienie Sądu Okręgowego w S. w sprawie I C 752/12 zabezpieczające roszczenie J. M. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w S. przez zobowiązanie pozwanego dołożenia na rzecz J. M. kwoty po 5.000 złotych miesięcznie nie nabył roszczenia regresowego w stosunku do powoda.

Skoro na chwilę obecną pozwanemu nie przysługuje w stosunku do powoda roszczenie regresowe o zapłatę kwoty 45.000 złotych, to oświadczenie pozwanego o potrąceniu tej wierzytelności z wierzytelnością powoda nie jest skuteczne. Skuteczność przewidzianego w art. 498 § 1 k.c. potrącenia wierzytelności jednej strony z wierzytelnością drugiej strony - jak wskazał też Sąd Rejonowy – uwarunkowana jest wzajemnością wierzytelności, ich jednorodnością, wymagalnością wierzytelności (przy czym powszechnie przyjmuje się, że tylko wierzytelność potrącającego, czyli strony aktywnej, powinna być wymagalna – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2005 roku, III CK 90/05, LEX nr 187036), a także zaskarżalnością wierzytelności. Tymczasem roszczenie regresowe pozwanego w stosunku do powoda o zapłatę kwoty 45.000 złotych, o ile istnieje, to z pewnością na chwilę obecną nie jest wymagalne.

Tym samym chybiony był zarzut naruszenia art. 498 § 1 i 2 k.c.

Na uwzględnienie nie zasługiwały również zarzuty naruszenia art. 443 k.c. i art. 498 k.c. w zw. z art. 471 k.c. Skoro skarżący przed Sądem I instancji, a nawet w apelacji, nie powoływał się na odpowiedzialność kontraktową powoda względem pozwanego z tytułu niewłaściwej opieki medycznej nad J. M., a nie było żadnych przeszkód by skarżący powołał się na tę okoliczność przed Sądem Rejonowym, to okoliczność tę należało pominąć, stosownie do art. 381 k.p.c.

Dlatego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono mając na uwadze wynik tego postępowania oraz treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 109 k.p.c. Pozwany w całości przegrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym i dlatego powinien zwrócić powodowi wynagrodzenie adwokata reprezentującego go w tym postępowaniu w kwocie 1.800 złotych, ustalonej na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461 z późn. zm.).